

00:00:00:00 00:00:05:16

[intro - kobiecy głos, muzyka] Ucho Horzycy – podcasty Teatru imienia Wilama Horzycy w Toruniu

00:00:05:16 00:00:10:23

Marta: Witamy serdecznie w kolejnym odcinku podcastów Ucho Horzycy - czyli rozmowach

00:00:10:23 00:00:15:00

o teatrze i powstających spektaklach, tutaj w Teatrze Horzycy właśnie.

00:00:15:00 00:00:21:21

Dziś porozmawiamy o premierze spektaklu "Osiem Kobiet". Moim gośćmi są Adam Orzechowski - reżyser

00:00:21:22 00:00:23:04

Adam: Dzień dobry.

00:00:23:04 00:00:27:09

Marta: oraz odtwórczyni roli Gaby, czyli matki - Agnieszka Wawrzekiewicz.

00:00:27:09 00:00:28:03

Agnieszka: Dzień dobry

00:00:28:03 00:00:33:01

Marta: I jesteśmy dokładnie tydzień przed premierą. Trochę, trochę nerwów jest?

00:00:33:01 00:00:33:21

Adam: Same nery

00:00:33:21 00:00:39:16

Agnieszka: Tak? Mi jakoś tam... Jest tyle pracy, że nie mamy czasu

00:00:39:17 00:00:41:16

się denerwować chyba. Napewno jest ciepło

00:00:41:17 00:00:44:15

Adam: Napewno wiemy, że jest dużo do zrobienia, jest ciepło, tak

00:00:44:15 00:00:49:21

ale jest po prostu bardzo materiał no i po prostu rzecz...

00:00:49:22 00:00:54:23

Tutaj występuje osiem kobiet... I są działania i ruchowe

00:00:54:23 00:00:59:21

i różne inne to, to zawsze jest taki spektakl wymagający

00:00:59:22 00:01:07:08

Marta: Tak i faktycznie, temperatura jest wymagająca, tutaj w naszym studio dochodzi chyba do 40 stopni

00:01:07:08 00:01:12:15

Nie mogę nie zapytać o film, dwadzieścia lat temu odbyła się premiera

00:01:12:15 00:01:16:16

a jak się okazało kultowego filmu François Ozona.

00:01:16:17 00:01:20:01

Czy on był dla was jakimś punktem odniesienia?

00:01:20:01 00:01:23:15

Adam: No nie, oczywiście pierwszym punktem odniesienia był tekst tak, ale

00:01:23:15 00:01:31:23

z filmem... Pamiętam tę projekcję, byłem w kinie na tym filmie i też pamiętam, że

00:01:31:23 00:01:37:14

nie do końca ten film się cieszył jakimś takim akceptującym moim wtedy

00:01:37:14 00:01:41:20

zdaniem. Natomiast no, no w jakiś sposób

00:01:41:20 00:01:47:10

im dłużej wchodzimy w ten świat, oczywiście też rozumiemy intencje Ozona. Ozon trochę ten świat

00:01:47:10 00:01:51:16

przesterował, tak. Wszystkie rzeczy, które się tam pojawiają

00:01:51:16 00:01:58:16

związane z, nazwijmy to przekroczeniami zostały ujawnione, czy mówi się o nich, tak.

00:01:58:16 00:02:01:13

Tekst jest, czy film, jest tak zrobiony, że

00:02:01:13 00:02:07:08

że te wszystkie okropności, które się tam pojawiają nie wywołują, czy nie są

00:02:07:08 00:02:14:10

komentowane przez pozostałych bohaterów. I no też wydaje nam się, że Ozon zrobił to świadomie

00:02:14:10 00:02:18:05

taka konwencja i taką miał koncepcję, po prostu ujawniał

00:02:18:05 00:02:21:20

nam różne możliwości zachowań, tak.

00:02:21:20 00:02:26:20

I ja to napewno przeanalizowałem sobie dosyć gruntownie i myśle, że

00:02:26:20 00:02:31:00

wczytał się w tekst, który powstał gdzieś tam na początku lat 60-tych.

00:02:31:00 00:02:36:21

I konsekwencje tego w tym filmie zostały wyprowadzone prawidłowo.

00:02:36:22 00:02:43:11

Natomiast no, no, no jednak jesteśmy wierni bardziej pewnie tekstowi i w jednym - dwóch momentach

00:02:43:11 00:02:48:14

korzystamy oczywiście z takich, że tak powiem inspiracji Ozonowych.

00:02:48:14 00:02:53:18

Marta: Agnieszko a ty się jakoś inspirowałaś rolą Catherine Deneuve,

00:02:53:18 00:02:56:06

która u Ozona twoją postać, czy

00:02:56:07 00:02:59:05

raczej się wolałaś odciąć?

00:02:59:05 00:03:02:20

Agnieszka: Znaczy ja pamiętam ten film sprzed wielu, wielu lat

00:03:02:20 00:03:07:01

i taki miałam do niego stosunek dosyć chyba chłodny

00:03:07:02 00:03:15:01

jakoś mnie nie, nie zachwycił wtedy, nie zainspirował. Potem widziałam jakieś

00:03:15:01 00:03:19:23

dostępne fragmenty, to znaczy staram się nie, nie skupiać

00:03:20:00 00:03:24:05

i nie oglądać, nie analizować filmów

00:03:24:05 00:03:29:21

sztuk, które potem my tutaj robimy, przynajmniej do pewnego

00:03:29:22 00:03:34:14

momentu, kiedy no próbuje sama sobie ulepić coś tam i, i wymyśleć

00:03:34:14 00:03:37:19

na scenie, więc... Wracając do

00:03:37:19 00:03:42:06

postaci Catherine Deneuve, to znaczy do roli Gaby

00:03:42:06 00:03:46:21

i, którą odgrywała wspinała ta aktorka

00:03:46:22 00:03:53:16

miałam inne faworytki. Tak bym powiedziała, jeśli chodzi o, o ten film. Natomiast

00:03:53:16 00:03:58:01

tu nie, no nie mogę powiedzieć, żebym sięgała jakoś do

00:03:58:02 00:04:00:01

do tej postaci.

00:04:00:02 00:04:01:08

Adam: My, my jednak tworzymy trochę inny świat

00:04:01:08 00:04:02:11

Agnieszka: Tak

00:04:02:12 00:04:06:21

Adam: tak te role są zupełnie inne i postaci. Ja myślę, że przez myśl

00:04:06:21 00:04:09:23

nam nie przeszło, żebyśmy się teraz w formatowali

00:04:10:00 00:04:14:11

tam na Isabelli Huppert czy czy Catherine Deneuve więc

00:04:14:12 00:04:18:05

na szczęście tą, tą ścieżkę żeśmy ominęli,

00:04:18:05 00:04:22:06

czy pozostawili ją za sobą i, i szukamy

00:04:22:06 00:04:27:20

własnych dróg. Myślę, że po pierwsze jest to jakoś tam twórcze. Nie zapominajmy też,

00:04:27:20 00:04:35:01

że ta nasza świadomość, świadomość wchodzenia jednak w świat teatru, tak

00:04:35:01 00:04:39:20

tak, tu mówimy o trochę innym języku musimy no zdecydować

00:04:39:20 00:04:45:06

na jakiś język, na jakąś konwencję, która nas wprowadzi w ten świat.

00:04:45:06 00:04:49:06

Nie mamy takich możliwości jak Ozon, to znaczy, tam aktorki są

00:04:49:07 00:04:55:13

ustawione do kadru. Tam, tam formalność wbrew pozorom, ten film jest bardzo teatralnie zrobiony, tak, ale

00:04:55:13 00:05:00:23

no my w związku z tym, że jesteśmy w teatrze nie robiliśmy tego filmowo no chcemy,

00:05:00:23 00:05:07:11

żeby można było uwiarygodnić zdarzenia, które się tam pojawiają,

00:05:07:12 00:05:12:08

to po pierwsze, po drugie no jednak myślę, że jest to tekst

00:05:12:08 00:05:18:20

zabawny, to znaczy pojawiają się tam elementy zabawne i one są czasami zapisane w

00:05:18:20 00:05:25:18

w tej, w tym tekście, w tym dramacie, w tej komedii, a u Ozona tak trudno znaleźć takie

00:05:25:18 00:05:32:01

momenty, tak. On szedł raczej w stronę tego, żeby każda z aktorek

00:05:32:01 00:05:35:21

mogła zaśpiewać piosenkę, ta regularność, ten rytm

00:05:35:21 00:05:39:21

też jakoś tam bardzo szybko jest rozpoznawalny.

00:05:39:21 00:05:44:06

I myślę wcale nie jest to aż takie pa.. pasjonujące, tak.

00:05:44:07 00:05:52:15

No u nas, mam nadzieję, że po pierwsze szukamy zbrodniarza, szukamy i no robimy to takim

00:05:52:15 00:05:56:16

językiem teatru. I też myślę, że językiem w miarę współczesnym,

00:05:56:16 00:06:01:16

czy popkulturowym, tak opowiadamy tę historię.

00:06:01:16 00:06:06:01

Agnieszka: Co jest chyba podobną jakąś sytuacją to to, że

00:06:06:02 00:06:14:14

jesteśmy bardzo różnymi osobowościami tutaj, na tej scenie, nie tylko jeśli chodzi o nasz wiek,

00:06:14:14 00:06:21:15

o rozpiętość, tylko też o nasze takie osobowościowe charaktery, osobowości, więc

00:06:21:15 00:06:29:13

no myślę, że na tym, to, też budujemy cały ten, całą tą podróż

00:06:29:13 00:06:35:16

w głąb tego, no, kryminalnej opowieści z dodatkiem humoru, oczywiście

00:06:35:16 00:06:39:21

Adam: Kryminalno-rodzinnej historii, tak, tak. Bo to rzeczywiście za pierwszym razem

00:06:39:21 00:06:44:14

jak żeśmy to czytali, to bez może takiego wniknięcia w materiał

00:06:44:14 00:06:51:01

no widzimy, że dzieją się tam bardzo dziwne rzeczy i raczej skłanialiśmy się w stronę patologicznej rodziny.

00:06:51:01 00:06:57:13

Natomiast ona jest odrobinę, oczywiście, może nawet nie odrobinę rodziną

00:06:57:13 00:07:04:20

nienormatywną, może w ten sposób, ale no tutaj no wybieram, opowiadamy historię

00:07:04:20 00:07:09:11

o ludziach, którzy po prostu też mieszkają w jakimś jednym miejscu.

00:07:09:11 00:07:13:15

Tam te metafory się mnożą, bo te, to jest dom, dom jest zamknięty,

00:07:13:15 00:07:17:20

jest zima, odludzie i tak dalej i tak dalej. Więc to wszystko gdzieś tam

00:07:17:20 00:07:19:20

daje nam do myślenia też mówimy

00:07:19:20 00:07:23:06

o sytuacji kobiet w momencie, w którym mówimy często

00:07:23:06 00:07:29:15

o śmierci patriarchatu i mówimy o szalejącym feminizmie, czy w ogóle o

00:07:29:15 00:07:34:05

o kobietach, które przejmują, no, świat w swoje ręce, tak.

00:07:34:05 00:07:36:05

Biorą świat w swoje ręce.

00:07:36:05 00:07:40:01

Marta: Chciałam jeszcze o te uwspółcześnienia właśnie dopytać, jeśli

00:07:40:01 00:07:46:00

jeśli dobrze zrozumiałam. Czy, czy może w ogóle zapytać w jakim czasie dzieje się akcja

00:07:46:00 00:07:49:06

u was, czy tak jak w oryginale, czy jednak

00:07:49:07 00:07:51:06

jesteśmy gdzieś tu bliżej współczesności?

00:07:51:07 00:07:55:00

Adam: Znaczy no, no myślimy tu, znaczy ja myślę o tym przede wszystkim

00:07:55:00 00:07:57:21

powiedzmy na poziomie takim uniwersalnym, tak z

00:07:57:22 00:08:02:21

jednej strony. A z drugiej strony mówiąc o współczesnym języku, to raczej

00:08:02:22 00:08:07:23

mam na myśli język teatru współczesny. To znaczy, opowiadamy go

00:08:07:23 00:08:13:23

nie jako jakąś tam zmurszałą ramotę, która ma albo tam kogoś zachwycić czy, czy

00:08:14:00 00:08:20:14

czy zainteresuje. No staramy się też tam wprowadzać takie

00:08:20:14 00:08:25:21

elementy, które będą dla współczesnego, myślę, odbiorcy atrakcyjne i

00:08:25:22 00:08:33:03

takie dające mu szansę i uśmiechnięcie się, zabawę, ale też nie tracimy tego co jest

00:08:33:03 00:08:38:20

kwintesencją kryminału, czyli no szukanie, czy myślenie o, o tym kto zabił

00:08:38:20 00:08:43:00

Marta: No właśnie nie mogę was nie zapytać też o to jak się pracuje

00:08:43:00 00:08:49:14

w takim sfeminizowanym gronie, osiem postaci, każda oskarżona

00:08:49:14 00:08:54:09

potencjalnie o zbrodnię. Więc osiem aktorek w obsadzie, ale też dramaturżka,

00:08:54:09 00:08:58:11

scenografka, inspicjentka, panowie to w sumie rodzinie.

00:08:58:11 00:08:59:23

Adam: Tak. [śmiech]

00:08:59:23 00:09:06:05

Agnieszka: No, nie wiem jak Adam, ale tak mi się wydaje, że nam się bardzo dobrze

00:09:06:05 00:09:11:06

pracuje w tym naszym gronie, wbrew temu co dzieje się między postaciami

00:09:11:06 00:09:17:16

my dosyć zgodnie funkcjonujemy, oczywiście rozmawiając i sprzecząc się,

00:09:17:16 00:09:22:15

ale jest to wszystko w ramach, nie ma tu żadnej patologii, na pewno

00:09:22:15 00:09:27:23

Adam: Nie, nie ma. To znaczy ja przez jakiś czas, w zasadzie

00:09:28:00 00:09:33:13

taką winność nabyłem, czy jestem tutaj oczywiście rodzyńkiem i mam taką świadomość,

00:09:33:13 00:09:43:13

ale też, to jakoś jest miłe więc tylko, tylko pozytywnie mogę o tym mówić i myśleć.

00:09:43:13 00:09:48:14

Natomiast rzeczywiście pierwszy raz mi się coś takiego zdarzało i zdarzyło,

00:09:48:14 00:09:52:05

bo prawdopodobnie, gdyby to się odbywało parę lat wcześniej

00:09:52:05 00:10:00:00

to...Znaczy to jest trudne też, tak, znaczy osiem, tak jak Agnieszka mówi,

00:10:00:00 00:10:04:20

indywidualności kobiecych, tak i jeszcze osób, o różnych doświadczeniach zawodowych,

00:10:04:20 00:10:09:05

różnym podejściu do życia, no to, to jest zawsze wyzwaniem.

00:10:09:05 00:10:13:20

Mam nadzieję, że tutaj tworzymy jakąś jednorodną, że tak powiem

00:10:13:20 00:10:16:03

Agnieszka: Mam nadzieję, że będziesz nas miał w miłej pamięci

00:10:16:03 00:10:19:04

Adam: No napewno tak, mhm, tak, tak

00:10:19:04 00:10:25:11

Marta: To jeszcze na koniec, gdyż już się tutaj powoli roztapiamy, Agnieszko

00:10:25:12 00:10:28:13

możesz się teraz przyznać, to ty zabiłaś, prawda?

00:10:28:13 00:10:32:21

Agnieszka: umm...nie mogę odpowiedzieć na to pytanie.

00:10:32:21 00:10:38:20

Zapraszamy serdecznie państwa za tydzień, 8 lipca na premierę "Ośmiu Kobiet" i wtedy jest szansa, że się dowiecie

00:10:38:20 00:10:43:16

na premierę "Ośmiu Kobiet" i wtedy jest szansa, że się dowiecie

00:10:43:16 00:10:48:09

Adam: My wiemy kto zabił, ale musicie państwo przyjść, tak.

00:10:48:09 00:10:51:06

Marta: Fantastycznie. Dziękuję wam bardzo za rozmowę.

00:10:51:06 00:10:57:16

Moimi gośćmi była Agnieszka Wawrzekiewicz - odtwórczyni roli Gaby i reżyser Adam Orzechowski

00:10:57:16 00:10:58:13

Agnieszka: Dziękujemy bardzo, dowidzenia

00:10:58:13 00:10:59:09

Adam: Dziękujemy

00:10:59:09 00:11:00:01

Marta: Dzięki

00:11:00:01 00:12:01:19

[outro - kobiecy głos, muzyka] Ucho Horzycy – podcasty Teatru imienia Wilama Horzycy w Toruniu